

O prknech, která znamenají holly ood

sobota 2. listopadu 2013 / 8. číslo, 11. ročník přehlídky

ŽNOVINY

Zpravodaj Kláštereckých divadelních žní

Česká dovolená na vlnách Jadranu

Včera se na prknech kulturního domu představil kroměřížský divadelní spolek s konverzační komedií s poněkud hořkou příchutí. Nebývá obvyklé, aby se v průběhu konverzačky probíral morbidní domácí porod a těžká (*a k tomu ještě dvojité*) manželská krize. Dlužno však říct, že moravští amatéři se s tím popasovali slušně a reakce většiny přítomných diváků jim daly za pravdu.

Komedie bude v rámci přehlídky k vidění také dnes. Přerovský Dostavník představí svou verzi Pratchettovy Maškarády. Převzatý rozhovor s režisérkou představení najdete v tomto čísle Žnovin.

Ať si kdo chce, říká co chce

Miroslav Foltýn

Představení se mi líbilo, mělo zvláštní polohy. Dokumentovalo, jak to může dopadnout, když se něco takového přihodí.

Jan Jakubec

Představení bylo pěkné. Bylo kratší, což mi vyhovuje. Bylo to lehké, takový oddech.

Ivana Kalová

Líbilo se mi to, ale bylo to oproti jiným hrám slabší. Amadeus byl lepší. Tohle mě až tak neuchvátilo, i když některé scény tam byly hezké.

Veronika Zajíčková Jústlová

Představení bylo skvělé, moc dobře jsem se bavila. Mělo to hodně vtipu, líbilo se mi to.

Zdeňka Nyklíčková

Text hry se mi zdál celkem i slušný, jen to pro mě chtělo civilnější herecké podání. Při vypjaté scéně, kdy slečna popisovala, jak rodila doma, to tak šustilo papírem, že jsem musela úplně vypnout a přemýšlela jsem, co zítra všechno budu muset doma udělat. Velmi se mi líbila scéna, ale v momentu, když jí jednou za celou hru pořádně využijí a ráhno srazí mladého muže do vody, na to herci nijak nereagují a pěkně postavený gag úplně zahodí. To mi bylo velice líto.

Oiča Ratajová

Já jsem se úžasně bavila, akorát mě tam zarazil ten brutální střih s porodem doma. A pak už se to nezvedlo. Já jsem čekala, že bude následovat nějaký strašně vtipný závěrek. Čekala jsem, že se střet čtyř lidí vyřeší nějakým jemnějším, ale stejně vtipným způsobem.

Víme, že divadlo žije a zůstane mezi námi

Letošní poslední povídání se členkou souboru DS Kroměříž Klárou Havránkovou, která má, jak potvrdil zvukový záznam rozhovoru, usměvavý hlas.

Vy jste u nás úplně poprvé, mohla bys nám představit váš soubor?

Divadelní spolek Kroměříž v roce 2006 navázal na dlouholetou tradici a vrátil se v plné síle. Děláme hlavně komedie, hudební komedie, pohádky a v poslední době se snažíme trochu zabrousit i do dramatu. Snažíme se odpremiérovat každý rok tři hry - pohádku, komedii a něco vážnějšího.

Tři premiéry do roka? To je hodně.

Je to dost, ale my máme diváky. Hrajeme v klubu Starý pivovar, kde je kapacita asi 130 míst. A musím říct, že s Dovolenu po česku jsme, jen za loňskou sezónu, vyprodali Starý pivovar sedmkrát. To si myslím, je krásný úspěch. Diváci jsou zvyklí chodit, a když jsou diváci, tak se divadlo hraje strašně dobře.

Jak dlouho zkoušíte jednu hru?

Zhruba kolem tří měsíců. Vzhledem k tomu, že děláme tři premiéry do roka, snažíme se to nadávkovat tak, aby byly v průběhu celého roku.

Kolik máte členů a režisérů?

Členů asi čtyřicet, ale z toho je dvanáct hudebníků. Aktivních herců je kolem čtrnácti, zbytek jsou ostatní divadelníci jako technici, zvukaři. Kmenového režiséra máme jednoho a tím je Láry Kolář, herec Městského divadla v Brně, který s námi spolupracuje už asi deset let. Poslední dobou se u nás o režii pokouší víc lidí. Snažíme se, aby si každý, kdo má chuť režisrovat, něco zkusil. Dovolena

po česku je prvním pokusem naší výkonné ředitelky Jany Stěpanové a řekla bych, že velice zdařilým, protože jsme se dostali až na národní přehlídku FEMAD (*Festival mladého amatérského divadla v Poděbradech, pozn. red.*), což je tzv. festival odmítnutých.

Máte stálou diváckou základnu nebo se vám publikum mění?

Určitě jsou i stálí diváci, kteří jsou zvyklí na nás chodit. A nejenom na nás. Děláme Předplatné, na které už si navyklí chodit diváci nejen v Kroměříži, ale i v okolních obcích jako je Kojetín a Němčice nad Hanou. To znamená, že k nám vozíme divadla z celé republiky. Mimo jiné jste u nás byli i vy s Příliši hluchou samotou. Diváci chodí, protože ví, že jim zaručujeme kvalitu, a to nejen našimi představeními, ale právě i těmi hostujícími soubory, které vybíráme z toho nejlepšího, co je na amatérské scéně.

Vaše Předplatné, což je „celoroční přehlídka“, se nám zdá jako velmi zajímavý koncept. To běží přes celý rok, že?

Ano, běží to celý rok. Každý měsíc máme jedno představení, které se postupně odehraje v již zmíněných třech městech. Dokonce jsme zkusili i dvě varianty Předplatného. Jedno zahrnuje komedie a takové ty klasické hry, ne příliš náročné pro běžného diváka. K tomu jsme udělali Předplatné pro náročného diváka. Tam už jsou opravdu dramatické, vážné kusy, které

Ať si kdo chce, říká co chce

Mirka Viltová

Představení se mi líbilo. Bylo příjemné, úsměvné, i když i trochu tragické. Herci na mě působili příjemným dojmem, jako že jsou dobrá, sehraná patra.

Jiří Bitner

Představení bylo v takovém lidovém podání, struktura celé produkce byla jednoduchá. Velmi dobře to bylo vnímáno zvláště mladými diváky, které to určitě zaujalo. Já jsem to hodnotil velice dobře a bylo by dobré, kdyby se celé představení konalo i v jiných prostorách a v jiných místech.

Václav Homolka

Mně se představení líbilo hodně, protože mě rozesmálo. Akorát ta nostalgie a přehnaný smutek tam moc nesedl. Nebo se to možná dalo zahrát trochu jinak. Ale až tak mi to nevadilo, protože jsem byl hned v první řadě a měl jsem s herci přímý kontakt, kdy jsem jim viděl do obličeje a i na detaily, které možná diváci, kteří seděli dál, neviděli. Takže jsem měl výhodu v tom, že jsem to lépe vstřebal.

Tomáš Fiala

Dnešní představení bylo asi dobré, ale můj šálek čaje to není a přesvědčil jsem se, že konverzační komedie jim asi nikdy nebudou.

Víme, že divadlo žije a zůstane mezi námi

jsou pro fajnšmekry, kteří se nejdou do divadla pouze pobavit, ale také zamyslet. Máme tam tragédie a hry na velmi silná osobní témata. Je to taková divadelní ČT2. Ne každá inscenace je určená široké veřejnosti, takže proto jsme zkusili dvě varianty Předplatného a musím říct, že i druhá verze si našla své diváky, kteří jsou spokojeni.

Proč jste se rozhodli nastudovat Dovolenu po česku?

Když kolega Radek Svoboda hledal hru, snažil se najít takovou, kde bychom si zahráli spolu. Našel hru Romana Vencla Když se zhasne, ta se mu velmi líbila. Jenže zjistil, že ji hraje osm amatérských souborů a asi čtyři profesionální. Hledal dál a sáhl po Dolené po česku, kterou v tu dobu inscenoval pouze jeden soubor. Myslím si, že jsme typově obsadili velmi dobře i další mladé herce, kteří s námi hráli. Pro Romana je to teprve druhá herecká zkušenost a pro Katku třetí. Jsme rádi nejenom proto, že je to posunulo, ale že je to baví a že jsme si připoutali další dobré mladé divadelníky.

Navzdory současnému trendu hrát bez ničeho, vy máte zajímavou, velkou scénu. To byl šťastný nápad a myslím, že inscenaci to velmi pomohlo.

Já si také myslím, že to byl šťastný nápad a byl to nápad naší paní režisérky. Roman Vencl totiž předepisuje pouze lehátko, dvě židličky a stůl. S tím, že to bude působit, že jsme na palubě jachty. My jsme přemýšleli, co a jak dál a režisérka řekla - dáme dvě lehátka. Ale zase na lodi nejsou lehátka, ale spíše takové ty lavice, a když už máme lavice, tak bychom mohli přidat kajutu. A když už máme kajutu, tak bychom mohli přidat ráhno a na tom ráhnu bude plachta. V podstatě jsme takhle postavili celou loď. Ale jsme velmi rádi, protože ten stísněný pocit na lodi naše scéna evokuje daleko více než prázdné jeviště. Z lodi není kam utéct. Je to situace, kdy jste na moři, plavíte se na lodi, máte před sebou tři dny cesty a nemůžete dělat vůbec nic než přežít s lidmi, které v tu chvíli nenávidíte i milujete a nevíte si s tím rady. To je na té hře kouzelné a taky realistické.

Vy jste k nám měli přijet už vloni s hrou Mikve, kterou u nás nakonec odehrálo Rádobydivadlo Klapý. Ale vám se přijela na hru podívat i samotná autorka!

Ano. My se snažíme pozvat každého autora nebo mu dát vědět, že jeho hru připravujeme. Je takový paradox, že autor hry Dolená po česku Roman Vencl je Čech, bydlí v Olomouci a zatím se na nás ještě nepříjemně podívat, byť o té inscenaci od začátku ví. Ale když jsme hráli, a stále ještě hrajeme, inscenaci Mikve, kterou napsala Izraelka Hadar Galron, a kterou jsme také pozvali, aby se přijela podívat, tak ta naše pozvání přijala a na týden dorazila do Čech. Byla velmi spokojená a nadšená. Je velmi příjemné, když vám autorka řekne, pochopili jste, co jsem tím chtěla říct. Byť je to jiná kultura.

Jelikož jste u nás poprvé, tak trochu bulváru. Jaká jsou vaše povolání?

Já jsem ekonomka, obchodní ředitelka, jeden kolega je vedoucí skladu, druhý programátor CNC strojů a Katka je účetní. Všichni máme povolání, ve kterém nemůžeme projevit svou expresivitu. Člověk má pak chuť udělat ze sebe šaška, shodit ze sebe pokerovou tvář, přestat být profesionál a začít se bavit, smát. Navíc na divadle je krásné, že jezdíme na štace, kde potkáváme nové divadelníky, stejné bláznů jako jsme my. To je to nejkrásnější, co může být. Že víme, že divadlo žije a zůstane mezi námi.

Jak jste spokojeni s dnešním představením?

Strázně moc, protože diváci v Klášterci jsou báječní. Byli příjemní, bavili se, bylo z nich cítit, že jdou s námi, a to je pro nás obrovské ocenění. Jsme velmi spokojeni s tím, jak se nám tady hrálo a doufám, že se zase někdy přijedeme podívat.

Skončily žně, ať žijí žně

Sedím na pelesti postele a přemýšlím, s kým jsem to vlastně strávil uplynulý týden. Kdo

jsou ti krásní lidé, kteří tohle všechno dokáží. Lehám si. Díky. V polobdělém stavu jim v duchu pokládám otázku, v čem ale spočívá ta síla, odhodlanost, obětavost. A slyším hlas chóru, který odpovídá „protože milují divadlo“. A já vím, že druhý den přijdou pozdě na zkoušku a nebudou umět text. „Protože je tu výborná parta“, říkají hlasy odjinud. A já přece vím, že jen si jeden odskočí, už ho všichni pomluví. Začínám pochybovat, to vypadá jako by to byli spíše nějakí nehezčí lidé. A pak slyším slabounký hlas

„hloupě se ptáš a ničemu nerozumíš, přeci člověk je nejkrásnější na jevišti“.

Ráno se mi dobře vstává, protože mám pocit, že jsem dostal na všechny otázky přesnou odpověď.
Jan Milota

Václav Štauber

Povedlo se vybrat opravdu kvalitní soubory a představení. Povedlo se vytvořit pěknou atmosféru pro diváky a soubory. Povedlo se prošívat divadelní žánry. Povedlo se, že každé představení mělo svého „kmotra“ z vedení města. Povedlo se vymyslet a zrealizovat vtipné doprovodný program. Nepovedlo se, že domácí soubor, i přes obrovskou snahu, nezvítězil v divácké soutěži o nejlepší představení.

Štěpán Malast

Letošní žně se opět vydařily. Je skvělé, že se naši partě daří držet vzestupnou tendenci - objektivně rostoucí návštěvnosti, subjektivně rostoucí kvalitou produkce obecně. Budu se opakovat, ale už teď se těším na příští ročník.

Dnes uvidíte - MAŠKARÁDA

Rozhovor s režisérkou představení *Vlastou Hartlovou* byl převzat ze *Zpravodaje Divadelního pikniku* a *Zpravodaje Jiráskova Hronova*.

Jak se dostal Pratchett do Přerova?

Přivedla ho představitelka Stařenky Oggové Renata Bartlová. Před sezonou se nám přihlásilo hodně zájemců, kteří chtěli hrát, a hledali jsme látku, kde by bylo hodně postav, které by vyhovovalo složení souboru. Navíc je z divadelního prostředí a to mě velmi lákalo. Jinou jeho knihu bych asi nechtěla zpracovávat, ale prostředí opery pro mě bylo atraktivní.

Kolik z toho, co jsme viděli je Pratchett a kolik soubor?

Postupovali jsme podle autora. Trošku jsme to pochopitelně seškrtali, abychom to nehráli celou noc. Je to hodně dlouhé, takže zhruba padesát stránek muselo jít pryč. Seškrtali jsme i nějaké postavy vzhledem k tomu, že nás není tolik, abychom měli i Andrého, policajty a další. Bylo to kvůli tomu, aby děj odsejal. Ale i tak je to pořád dlouhé.

Bylo těžké zkoušet s tak početným souborem?

Ani ne. Zkoušíme to plus minus půl roku s tím, že se scházíme jednou, dvakrát za týden. Těžké je dát celé představení dohromady, ale když to funguje, tak jsme rádi. Za každou reakci.

Jak se vlastně vám jako profesionální herečce pracuje s amatérskými divadelníky?

Užívám si to a beru to tak, že po letech v profesi jim chci předat to, co jsem se naučila. Musím na ně sice být někdy přísná, ale hlavně je chci učit, pomoci jim hrát divadlo a s řemeslem. Mám nyní větší chuť předávat a učit.

Zaujala mě hudební složka představení...

O tom vám nejmíc poví Zdeněk Hilbert (*zve k diktafonu pana Hilberta*). Bylo toho dost. Čistého času je v představení skoro hodina hudby. Máme spoustu mikroportů i ruchové mikrofony, nemáme totiž na to, aby porty mohli mít všichni. Zezačátku bylo docela těžké s tím vším pracovat. Vymysleli jsme si pár efektů. Všechno, co jste slyšeli, bylo v reálném čase. Žádný zpěv nebyl nahraný, vše se tvořilo na jevišti, byť některé hlasy byly morfované. Pán v kabině se určitě nenudil (*opět se zapojila do rozhovoru paní Hartlová*). Nikdo se nenudil.

Tohle představení se přece musí dobře prodávat.

Prodává se to skutečně dobře, ale pouze tam, kde mají herci zájem. Jevišťe musí mít šály, aby herci mohli přebíhat, měli rychlé převleky a podobně. Bohužel, proto to nemůžeme hrát ani v pleneru. Byla by vidět ta kuchyně. Někdy je zajímavé koukat, co se děje v portále, ale když chceme udělat nějaký efekt, tak je zapotřebí, aby divák neviděl všechno. Prodává se to dobře, ale potřebujeme jeviště, na které se vejde.

Klášterečtí kmotři

Někdy v minulých letech jsem veřejně kritizovala (*ale sakra teď v sobotu ráno ten článek nemůžu najít*) vedení města za to, že se k této celotýdenní, myslím si významné, kulturní akci staví poněkud macešsky. Dá děčku najíst, ale neprojeví žádný cit. Převáděno do běžného jazyka - dá nám prachy a tím to pro něj končí.

Bez peněz by to opravdu nešlo, to je nám všem jasné a za finanční podporu jsme byli vždy vděční. Léta jsme se snažili nejužší vedení města dostat alespoň na jedno divadelní představení. Aby vědělo, na co přispějí z veřejného rozpočtu. Dařilo se to velmi ojediněle. No takhle, za těch předchozích dvanáct let se to podařilo asi jen dvakrát.

Jistě, chodili zastupitelé, radní i místostarosta, vedoucí odboru kultury (*konkrétně Bilík, Platil, Dimunová, Homolka, Foltýn*), ale troufám si říct, že tyto lidé by chodili na divadlo i tak. Jako běžní diváci, ne z pozice zástupců města.

Až letos se nám podařilo domluvit s přístupnou starostkou i jakousi oficiální morální podporu. Chtěli jsme, aby každé představení mělo svého městského kmotra, který by zde uvítal soubor.

Na druhou stranu jsme ale chtěli, aby to byli lidé, kteří mají divadlo rádi a kteří nám fandí. Dali jsme tedy paní starostce požadavek

na konkrétní lidi. A paní starostka souhlasila.

Byli jsme moc rádi, že všichni námi vybraní kmotři se na žních ukázali. Žně zahájila starostka Ing. Kateřina Mazánková, kterou jsme v tom rozrušení, že ji tu máme, ani nenechali nic říct. Snad to dnes napravíme. Nebo taky možná ne, uvidíme. Dále jsme pozvali Ing. Hybnera, ředitele příspěvkové organizace Zámek Klášterec nad Ohří, se kterým úzce spolupracujeme a který nám fandí a taky nám půjčil KD.

Chtěli jsme tu mít i zastupitele Miroslava Bilíka, který je dlouholetým a věrným návštěvníkem žní, stejně tak jako Ing. Vlastimil Platil, který poctivě chodí již několik let na všechna představení a i Mgr. Jana Dimunová je pravidelnou divačkou. Dále jsme pozvali PaedDr. Václava Homolku, díky kterému jsme dostali již podruhé za sebou dotaci z Ústeckého kraje a který, když mu to čas dovolil, vždy na žně zavítal. No a poslední zástupce byl jasný, protože ten to udělal politicky velice fikaně. Na nic nečekal a dal nám užitečný sponzorský dar. Takže radní Josef Suchý se stal posledním kmotrem představení.

Pro příště musíme ještě vychytat nějaké komunikační mouchy, protože kde se vzali, tu se vzali, některé dny jsme měli kmotry dva a v pondělí nikde nikdo. Ovšem hbitě zaskočil zastupitel Ivan Dimun. **Zdeňka Nyklíčková**

Příprava žní v dokumentech

Psycho - Dita, Honza V., Honza Š., Katka

- 1) Utváření pevné
- 2) Sběhání do motelu
- 3) Přeměna
- 4) Společná smrt
- 5) Detektiv, vražda
- 6) Příběh sestry
- 7) Prohra Normanou

70
hruška, křep, křep,
parula

Forrest Gump - Honza V.; Míša, Zdeněk, Zdeněk

- 1) Lázeň s pitkou
- 2) Spatí nohy, dobří nohy
- 3) Měchou
- 4) Dávkování
- 5) Pink ponk (běh)
- 6) Pomocí Jan s jablkem
- 7) Jenny svatba
- 8) Dítě Jenny smrt
- 9) Lázeň s pitkou

NE
překop, pětka, pětka,
trčko se snajl,
čirna kulla,
pálek, karton,
zbrak, RIP,
pávek, dítě,
šedle

Titanic - Zuzka, Kája, Katka, ostatní

- 1) Bába se drápe
- 2) Sletání Rose a Jacka
- 3) Rozetáhnutí ruce
- 4) Malování, sex v autě
- 5) Návaz
- 6) Utopení, hodné lidi
- 7) Bába lázeň šperky

šperky
dítěčko,
papír, tisk

Doprovodný program divadelních žní se rodí těžce a v bolestech. Začíná to zlehka načrtnutým scénářem (v tomto případě je to rukopis Zdeničky Nyklíčkové, která má doprovodný program na starosti) a končí to jevištním ztvárněním, při kterém se může stát ledacos. Jak dokládá fotografie níže, i předseda našeho sdružení je ochoten udělat pro zdar přehlídky všechno - i umřít jako nešťastný, přerostlý primát.

Sněhurka - Zuzka, Lidia, Honza Š., 7 tprst

- 1) Hruška - sradlo
- 2) Štášičekový lis
- 3) Domček, útlid
- 4) 7 tprstů
- 5) Čarodějny pátko
- 6) Smrt Sněhurky
- 7) Princ polibek
- 8) Radost z kůže

ST
sradlo, jablko,
lipadla, lucerničky,
čiprky
komu pro pívce

King Kong - Honza H.; Olča

- 1) Konec
- 2) Převrácení
- 3) Opice se kamuje
- 4) Domorodci obětí
- 5) Kachraní dívek
- 6) New York, mrakodrap
- 7) Svatba
- 8) Smrt opice, smutné relity

PA
kresby mrakodrapu,
kamera
provaz

Kolja - Honza Š., Míša, Lidia

- 1) Škola hrady
- 2) Svatba
- 3) Samotář Kolja
- 4) Čumodan, náš krašnýj
- 5) Nekleť, vnitřní tě
- 6) Chei dě, Měnu ka ruku
- 7) Kalka do kůže
- 8) Revoluce

PČT
čelo, zářij,
peníze,
kufry, klápek,
miska,
kečce

Skončily žně, ať žijí žně

Míra Nyklíček, ml.

Letošní žně byly, tak jako každý rok, výjimečné. Ať už atmosférou, vybranými soubory, doprovodným programem či zvoleným tématem. Všichni se do realizace zapojili s nefalšovaným zápalem a nasazením a nikomu nelze nic zvláštního vytknout. Za sebe mohu spokojeně říct, že se letošní žně povedly a trochu si odpočinout, než se sem příští žně dvanácté.

Zuzka Ježková

Letošní žně jako i předchozí roky, měly velmi vysokou úroveň. Byla jsem kromě pátku, kdy mi to nevyšlo, na každém představení a opravdu jsem si každý večer užila. Mám dobrý dojem také z reakcí známých, kteří na žních byli. Dnes končí, ale já už se těším na ty další.

Saša Pilský

Z letošních žní mám dobrý pocit. Jsem rád, že po letech funguje spolupráce s představiteli města. Když budu hodnotit představení, která jsme zhlédli, myslím, že se povedlo vybrat opravdu velmi kvalitní divadla. Ani jedno představení mě nezklamalo. Tak můžu konstatovat, že

jsem s Oscarovými žněmi spokojen.

Honza Škach

Laťka žní je zase výš. Výběr divadel se povedl, návštěvnost výborná. Hned po skončení žní by se mohla zhodnotit organizační stránka (rezervy jsou). Díky městu za podporu, žně se již staly součástí kulturního života v našem městě.

Míra Nyklíček

Během letošních žní mě potěšil především nárůst diváků. Je to důkaz, že děláme žně dobře. Přesto je spousta věcí, které ještě můžeme vylepšit a myslím, že i za všechny organizátory můžu na tomto místě slíbit, že příští přehlídka bude minimálně stejně dobrá, jako ta letošní.

I kdyby jen proto, že za rok budeme slavit již třetí jubileum Kláštereckých divadelních žní (naši fanoušci vědí, že jubilejní jsou pro nás každé čtyři roky, podobně jako olympiáda).

A tak bych tomu příštímu roku popřál úspěch. A divákům trpělivost, protože chápu, že čekat celý jeden rok na další várku skvělých divadelních představení může být frustrující zážitek.

Žňoviny pro Vás letos připravovali:
Zdenička a Míra Nyklíčkoví,
Štěpán Malast a Honza Valta